

Un assumpte poc edificant

- Ser, com és el Barça, més que un club exigeix transparència i elegància per reconèixer els errors

ANTONI SEGURA*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 26.09.09

És com una maledicció: el barcelonisme té una tendència obsessiva al pessimisme, i les seves juntes directives, a l'autodestrucció, la qual cosa, sovint i per desgràcia, acaba afectant els resultats esportius. Ara que tot anava sobre rodes sorgeix l'afer de la investigació als vicepresidents, que, encara que no es vulgui ni fos la intenció, fan mal a la imatge del club.

Joan Laporta la va encertat quan va prendre la decisió de confiar a **Josep Guardiola** el primer equip de futbol. Els resultats no només no es van fer esperar, sinó que el primer any, la temporada 2008-2009, va aconseguir el que cap altre club d'Espanya ha aconseguit mai: guanyar la Lliga, la Champions i la Copa del Rei, que han estat rematades amb les dues Supercopes amb què es va iniciar l'actual temporada. Igualment, aquest any s'ha aconseguit també eixugar el dèficit que va deixar en herència la junta directiva anterior.

És com si tot anés excessivament bé i semblava que el pessimisme del soci blaugrana s'hagués esvaït amb el joc modèlic i inapel·lable que desplega el primer equip. Massa bé. I en això va arribar *l'entorn*. Aquell entorn del qual tantes vegades s'havia queixat **Johan Cruyff** quan era entrenador. El problema és que l'entorn ara sorgeix de dins mateix de la junta directiva. No hi ha motius per dubtar de la legalitat de les mesures

dues a terme per **Joan Oliver**, director general del club, però les explicacions són massa confuses per no dubtar de l'oportunitat i de la legitimitat d'uns fets que es remunten a la passada primavera i que no s'han fet públics fins ara que EL PERIÓDICO els ha donat a conèixer. Així, el mes d'abril passat, es va encarregar a una agència de detectius que es fessin, en paraules de **Joan Oliver**, «auditories de seguretat» –informes a partir d'un seguiment de les activitats empresarials i econòmiques i de la situació patrimonial, judicial i fiscal d'una persona, segons la documentació oficial disponible–, a quatre vicepresidents davant la sospita que un d'ells era objecte de seguiment per part de desconeguts, cosa que sembla que no ha estat demostrada, ja que, en aquest cas, s'hauria posat en coneixement dels Mossos d'Esquadra donats els precedents d'amenaques a **Joan Laporta** i del robatori del seu ordinador personal.

El problema sorgeix perquè cap dels altres tres vicepresidents és advertit ni consultat sobre la investigació iniciada, de la qual, segons sembla, no tenia coneixement ni el mateix president. A més, es tracta dels quatre vicepresidents que aspiren a encapçalar una candidatura continuista a les eleccions de l'any que ve, tot i que **Joan Oliver** ha insistit en el fet que es tracta d'un procés de seguretat normal que no té res a veure amb les eleccions. Llavors, si no té res a veure amb les eleccions, ¿per què no s'ha aplicat el mateix procés a l'altre vicepresident o a la resta de membres de la junta amb independència que aspirin o no a la presidència? I si, contràriament al que es diu, el procés d'investigació sí que té a veure amb les eleccions, llavors, ¿com es pot justificar el malbaratament de recursos del club –del soci en darrera instància– en unes investigacions que només afecten els candidats continuistes?

En definitiva, un desafortunat afer que amenaça de desestabilitzar el club tot just començada la nova temporada i que malmet terriblement la seva imatge: ¿com deuen ser les relacions dins d'una junta en què es duen a terme operacions de seguiment –per molt legals que siguin– sobre quatre vicepresidents sense posar-ho en coneixement de tres dels afectats i del mateix president?, ¿quina és la imatge d'un club en què el seu director general contracta una agència de detectius per fer «auditories de seguretat» de quatre dels cinc vicepresidents sense que ho sàpiga la junta directiva? ¿Quina és, en suma, la imatge que projecta una junta directiva –i per extensió el mateix club– on els candidats continuistes són sotmesos, sense consentiment, a operacions de seguiment? I això, sens dubte, és el que més dol al soci, que se sentia orgullós de pertànyer a un club en què, afortunadament, no es donaven les pràctiques poc convencionals i al límit de la legalitat que són habituals en altres clubs. Això, entre d'altres coses, com la referència al catalanisme, els valors democràtics i la solidaritat, feien del Barça més que un club. I ser més que un club exigeix també transparència, que, en aquest cas, no s'ha donat. I exigeix també l'elegància de saber estar a l'alçada de les circumstàncies per reconèixer els errors, afrontar les seves conseqüències i no donar peu a noves especulacions. Però, malauradament, **Joan Oliver** va estar sol a la roda de premsa de dijous –i es fa difícil pensar que sigui l'únic responsable d'aquesta maldestra operació–, ja que ni el president ni cap membre de la junta directiva van assistir-hi per recolzar les seves explicacions.

El barcelonisme està vivint amb desassossec el que té tota l'aparença de ser una lluita fratricida dins de la junta per la continuïtat, i encara amb més inquietud que la mala imatge que s'està donant aquests dies no

acabi contagiant el projecte de **Josep Guardiola**. Hom troba a mancar, a més, el coratge necessari per donar les explicacions pertinents més enllà de les declaracions que pugui fer **Joan Oliver**.

*Catedràtic d'Història Contemporània de la Universitat de Barcelona.